

Sygn. akt I CSK 700/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa „U.” S.A. w K.

przeciwko A.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego A.K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa .../16 Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

W skardze kasacyjnej pozwany zarzuca m.in. naruszenie art. 65 § 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie wykładni kombinowanej porozumienia z dnia 18 listopada 2011 r. oraz porozumienia z dnia 29 grudnia

2011 r. w sytuacji, gdy oświadczenia w nich zawarte nie budzą wątpliwości są jasne, a zatem nie podlegają wykładni, a także naruszenie art. 10, 31,32 oraz art. 101 ustawy prawo wekslowe przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż zasadnym było uzupełnienie weksla na podstawie porozumień z dnia 18 lipca 2011 r. i 29 grudnia 2011 r. w sytuacji, gdy weksel *in blanco* zabezpieczał wyłącznie należności wynikające z umowy z dnia 27 stycznia 2011 r., rozwiązanej w dniu 14 czerwca 2011 r., a zatem nie obowiązującej w dniu uzupełnienia weksla.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W ocenie pozwanego istnieje potrzeba wykładni art. 65 § 2 k.c. przez ustalenie, czy w sytuacji, gdy zapisy umowy czy porozumień zawartych między stronami są jednoznaczne i nie wymagają interpretacji, możliwe jest zastosowanie metody kombinowanej, która doprowadza do wyników sprzecznych z ich jednoznaczną treścią, zatem czy wykładnia może pomijać jednoznacznie zwerbalizowaną treść umowy i prowadzić do wyników z nią sprzecznych, szczególnie wobec rozbieżności w orzecznictwie.

Wbrew stanowisku skarżącego w stanie faktycznym tej sprawy nie zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 65 § 2 k.c. Przede wszystkim bowiem, zobowiązanie dłużnika – G. Przedsiębiorstwa Wielobranżowego „R.” sp. z o.o. w G., za które pozwany poręczył wekslowo jako osoba fizyczna, wynikało z zawartej

przez dłużnika (którego prezesem zarządu był pozwany) ze stroną powodową U. umowy z dnia 27 stycznia 2011 r. najmu systemu deskowań, rusztowań na budowę osiedla domów jednorodzinnych G.- K. Umowa ta nie została zniweczona na skutek porozumień z dnia 18 lipca 2011 r. i z dnia 29 grudnia 2011 r., które dotyczyły jej realizacji, w szczególności określenia bardziej korzystnych dla dłużnika, w stosunku do tej umowy postanowień odnoszących się do terminu uregulowania wynagrodzenia z tytułu najmu systemu deskowań i rusztowań. W obu porozumieniach powołano się na zobowiązania do zapłaty wynagrodzenia wynikające z umowy najmu z dnia 27 stycznia 2011 r. Pozwany w dniu zawarcia porozumienia z dnia 18 lipca 2011 r. udzielił poręczenia wekslowego jako osoba fizyczna i podpisał deklarację wekslową, które to dokumenty zostały wystawione w związku z zawarciem umowy z dnia 27 stycznia 2011 r. Podpisując powołane porozumienia pozwany działał też jako prezes zarządu dłużnej spółki. Wypowiedzenie przez stronę powodową w czerwcu 2011 r. umowy z dnia 27 stycznia 2011 r., a następnie zawarcie porozumienia w dniu 18 lipca 2011 r. przez strony umowy z dnia 27 stycznia 2011 r., w którym to porozumieniu strony wskazały na kontynuowanie umowy z dnia 27 stycznia 2011 r. (podobnie jak w porozumieniu z dnia 29 grudnia 2011 r.), świadczy o woli stron reaktywowania i kontynuacji kontraktu na warunkach umowy z dnia 27 stycznia 2011 r. z modyfikacjami, m.in. w zakresie terminu płatności wynagrodzenia określonych w porozumieniach. Stronami porozumień był wierzyciel wekslowy i dłużnik wekslowy, zaś złożenie przez pozwanego jako osobę fizyczną w dacie pierwszego porozumienia podpisów na wekslu oraz deklaracji wekslowej (która w tym wypadku jest umową pomiędzy stroną powodową a pozwanym w odniesieniu do warunków wypełnienia weksla) zrodziło po jego stronie niewadliwe zobowiązanie wekslowe w stosunku do strony powodowej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

kc